

ДЖЕФРИ ДИВЪР ВОАЙОРЪТ

Превод от английски: Виолета Касаветова, 2007

chitanka.info

Той, разбира се, нямаше никакъв шанс с нея.

Тя беше далече над неговото ниво.

И все пак Родни Пулман, на четиридесет и четири години и два пъти и половина повече в обиколката на талията си нямаше как да не бъде съблазнен от вида на наемателката на 10B, когато тя се нанесе в неговия блок преди шест месеца. Защото всеки мъж може да си помечтае.

Самият Пулман се беше преместил преди две години в Лос Анджелис от Дес Майнес с фокусирани надежди, но отслабена енергия. Желанието му бе да стане филмов продуцент. Добре си спомняше как месеци наред разпращаше биографията си из Града на мечтите, но резултатите не бяха обещаващи. Най-накрая разбра, че предишната му професия на продавач на промишлени климатици в Средния Запад няма как да му отвори вратите на компании, чиито клиенти включваха Том Кат, Джордж Клуни и Джей Ло. Но въпреки този провал той успя, както писа и на родителите си, да се впише в картината на Южна Калифорния. Е, може би хората тук бяха по-повърхностни от тези в Айова и понякога имаше чувството, че самият той се носи по течението. Но пък какво течение! Тук беше Обетованата земя — широки магистрали, копринена мъгла над плажовете, пясък между пръстите, гигантски комплекси с киносалони, денонощни пицарии и януарски температури като през месец май в Дес Майнес...

Пулман се отърси от разочарованието, че не стана магнат, намери си работа като управител на книжарница във верига магазини в Уестууд и животът му потръгна приятно.

Беше доволен. Е, почти.

Съществуваше известен проблем с интимния живот. От десет години Пулман беше разведен. Бяха се оженили веднага след дипломирането си. След развода от време на време излизаше на срещи, но установи, че е трудно да има сериозна връзка. Никоя от жените, с които излизаше, а повечето от тях бяха напълно непознати, не знаеше почти нищо за филмите — неговата единствена страсть в живота.

(„О, Род, не е ли странно, аз също обичам класиката... Ами да, гледала съм «Титаник» поне сто пъти. Така де, знам го наизуст... Хайде, разкажи ми за този Орбисън Уелс, дето ми спомена за него.“) Обикновено разговорът се ограничаваше до скучни хвалби за децата им и оплаквания от грубото отношение на бившите им съпрузи. Освен

това гаджетата му в повечето случаи си купуваха дрехите от допногробни магазинчета и бяха — как да го каже — с яко западняшко телосложение.

Е, срещал се беше и с няколко красавици — например Сали Вон, претендентка за титлата Мис Айова 2002 — но тази връзка не стигна до никъде, а след нея той закопня за по-свеж дивеч в ловните си полета.

Лос Анджелис беше идеалното място. Тук беше струпан огромен инвентар от най-разкошните създания на земята. Но те не бяха само красиви. Не, тези жени бяха и интелигентни. Чуваше ги в кафенето на книжарницата как говорят за изкуство и политика на чаша нискомаслено лате. Бяха умни, оживени, забавни. Ето, вчера се заслуша в две двайсетгодишни, облечени в прилепнали екипи за фитнес. Спореха за странно звучащия инструмент в саундтрака на „Третия мъж“. „Мисля, че е ксилофон, или може би акордеон, не бе, сигурно е...“

На Пулман му идеше да изкреши „Цитра!“, но реши, че една намеса не би се приела добре (а освен това усети, че онази, която грешеше, щеше да е адски вкисната, което пък ще прецака шанса му евентуално да излезе с една от тях).

Колекцията от DVD-та на едно типично момиче от Ел Ей със сигурност няма да съдържа сълзливи лиготии, а по-скоро: „Крадецът на велосипеди“, „Мъжът, който знаеше твърде много“, „Броненосецът Потъомкин“, „Кралят на желанието“, „Манджурският кандидат“… Да, но как да се запознае с такова момиче… Там беше проблемът. Как само мразеше първия напън, етапът на „Здрави, аз съм Род, а ти как се казваш?“. Закръгленичък, тромав и срамежлив, той винаги зациклише.

Надяваше се, че работата му в книжарницата ще го доближи до блескавите жители на Холивуд, ще го представи в светлината на човек с цел — като търговец, например, или ще го постави в ситуация, където някой се обръща към него с въпрос и тогава той ще може да упражни чара си не по-зле от всеки друг. Но в магазина, веднага щом отговореше на въпроса на клиентка, тя повече не се нуждаеше от него. А що се отнася до останалите служители в магазина, те бяха или загубеняци на средна възраст, или младоци, обсебени от собствената си кариера (опитвайки се, хайде познайте де, да пишат сценарии, да режисират филми или да играят в тях, разбира се).

Крайно изтощен, Пулман се беше отказал от романтиката.

И точно тогава се нанесе наемателката в 10B.

Тами Хъдзън — научи името ѝ от домоуправителя още на следващата сутрин — беше малко по-стара от зашеметяващите млади създания, които можеш да видиш в Айви или в задния бар на Бевърли Уилшър. Пулман реши, че е на около 33–34 години, което беше добре — поносима възрастова граница.

Тя беше разкошна — с дълга гарвановочерна коса, често вързана на игрива опашка или кокетно завита на кок. Беше висока и, както си личеше под жълто-черната ликра на трикото за джогинг, слаба и мускулеста. Тичаше всеки ден и понякога на път за магазина сутрин той я виждаше в задния двор на комплекса да практикува някакъв вид бойно изкуство сред хладната утринна мъгла.

Понрави му се и още нещо: Тами изпитваше огромна радост от живота. Тя пътуваше често и — ако се съди по това, което успяваше да дочуе — си имаше местенце в Бая или поне беше близка с някой, който имаше — защото често прекарваше уикендите си там. Караваше яркоръвен скутер Веспа, което му напомняше за Одри Хепбърн във „Ваканция в Рим“, а колата ѝ беше старо MG, което караше с бясна скорост.

Не се изненада, че почти всеки ден излиза от апартамента си с портфолио. Естествено, че участваше в някой филм. С изразителното си лице би била чудесна актриса на характерни роли. „Беше ли я гледал някъде?“ — чудеше се той. Защото филмите, които Родни Пулман не беше гледал, бяха малко.

Родни обмисли положението и реши, че е напълно възможно да излязат заедно и дори между тях да се получи нещо сериозно. Всъщност той не изглеждаше зле. Е, имаше шкембенце, но това важеше за повечето преуспели бизнесмени — жените нямаха нищо против, стига мъжът да притежава чар, който да неутрализира този недостатък. Имаше гъста, кестенява коса, без нито един бял косъм и добре очертана челюст, която скриваше до голяма степен двойната му брадичка. Не пушеше, пиеше само вино, при това умерено, и винаги плащаше сметките в ресторантa.

Но както често му се случваше, колкото повече обмисляше тази връзка, толкова повече, като рояк пчели, го налягаха съмнения. Как би могъл стеснителен мъж като него да се запознае с нея по друг начин,

освен просто да се приближи и да се представи? Но ако си проиграеш първия шанс, а той знаеше това от личен опит, не можеш да се върнеш и да започнеш отново, не и с красавица като Тами. И така, месеци наред Пулман я обожаваше от разстояние, мъчейки се да измисли начин да разчупи леда без да заприлича на глупак. И най-накрая в една хладна априлска вечер съдбата му се усмихна. Беше към седем часа, Пулман си стоеше край прозореца и гледаше към двора, когато забеляза движение откъм храстите от другата страна на алеята срещу апартамента на Тами. След малко движението се повтори и той видя лек отблъсък, като отражение от стъкло. Пулман мигновено загаси лампата и спусна щорите. После коленичи, надникна навън и видя мъж, клекнал сред храстите, който сякаш се взираше в прозореца на Тами. Мъжът носеше сивата униформа на градинарите на комплекса.

Пулман се изправи и се премести в спалнята, откъдето дворът се виждаше по-добре. Да, нямаше никакво съмнение. Кльощаият младеж дебнеше някого. Държеше в ръце малък бинокъл.

Проклет перверзник, помисли си Пулман.

Първата му реакция беше да позвъни на 911 и той грабна слушалката. Но веднага си помисли: „Я чакай... може би ще успея някак си да се възползвам от това“.

И затвори телефона. Пердатата на прозореца на Тами се спуснаха. Пулман погледна отново към воайора и тръпки го полазиха, когато видя как раменете на мъжа по поддръжката се отпуснаха в израз на разочарование — сякаш се беше надявал да я види да се съблича, преди да влезе в банята. Въпреки това мъжът не промени позицията си, изчаквайки възможност да поднови шпионирането си. Но вратата на Тами се отвори и тя излезе. Беше облечена в розовия си потник и прилепнали панталони на цветчета. Синята ѝ кожена чанта „Коуч“ беше преметната през рамо, а слънчевите ѝ очила стърчаха, пъхнати в косата, която тази вечер беше разпусната.

За да не го забележи, воайорът приклекна още по-ниско сред храстите.

Тами заключи вратата и тръгна по алеята към паркинга.

„Къде е човекът по поддръжката? — зачуди се разтревожен Пулман. — Дали не се доближава пълзешком към нея?“ Но тъкмо грабна телефона и натисна 9, когато видя мъжът да се надига. Не се е канил да напада — просто си е събирал инструментите. Стискайки ги в

ръце, той се обърна и тръгна в обратната посока, към задната част на сградата.

Тами стигна до паркинга и се скри от погледа, а след малко бръмченето на мотора и свистенето на гуми изпълниха нощта, докато тя се отдалечаваше бързо в малката си зелена кола.

Тази вечер Пулман си остана вкъщи, поръча си пица и не откъсна поглед от двора. Минаха часове — нямаше и помен от Тами, нито от преследвача ѝ. За малко да заспи, но си направи черно и горещо кафе, изпи го и си наложи да стои буден и да наблюдава двора. С тръпка на вълнение си мислеше, че това е точно като в трилъра на Хичкок „Задният прозорец“, в който Джими Стюарт, прикован към инвалиден стол в дома си, прекарва времето си като надница в прозорците на съседите си. „Задният прозорец“ беше един от любимите филми на Пулман и той се зачуди дали Тами го е гледала. По всяка вероятност да, поклати мълчаливо глава Пулман.

В девет часа вечерта все още нямаше и следа от Тами или от къльощаия воайор. Пулман слезе по стълбите, заобиколи зад сградата и отиде при домоуправителя.

— Кой е младежът по поддръжката? Оня, блондинът?

— Блондин ли? — попита набитият мъж, отмятайки мазен кичур коса от челото си. Лъхаше на бира.

— Да, един такъв дребен.

— Преди каза блондин.

— Точно така, оня, с русата коса — каза Пулман раздразнено. — Сещаш ли се за кого говоря? — Домоуправителят беше англоговорещ и между тях не трябваше да съществува езикова бариера. Вероятно беше тъп.

— Стори ми се, че нарече някого „блондин“. Като например: „Скивай този блонди“. Никой не говори така за мъж — продължи да се прави на интересен домоуправителят.

— Така ли? Мъжът е рус. И нисък. Подкастряше живия плет и събираще листа с греблото днес. Сещаш ли се за кого говоря?

— Да, да. Сетих се — най-накрая кимна домоуправителят.

— Как се назова?

— Не знам. Не съм го назначил аз. Не се занимавам с хората по поддръжката. Тях ги наема бордът.

— Каква му е историята?

— История ли? Мете, коси тревата, събира с греблото. Това е.
Защо?

- За някоя фирма ли работи?
- Предполагам.
- А тя обезпечена ли е? — попита Пулман.
- За която работи ли?
- Да, същата.
- Сигурно. Казах ти, че бордът...
- ... го е наел. Разбрах. Значи нищо не знаеш за него?
- Защо?
- Просто питам.

Домоуправлятелят се затъти обратно в апартамента си, мръщейки се, сякаш несправедливо е бил обвинен в нещо, а Пулман бързо се качи обратно горе.

Тами се прибра в един часа сутринта. Изглеждаше точно толкова кипяща от енергия иекси, както и когато излезе. Отиде до вратата си, отключи, влезе вътре и я тресна.

На Пулман му се стори, че докато беше на прага, тя изглеждаше леко обезпокоена, като че бе видяла или чула нещо, затова грабна бинокъла и го насочи към храстите. Нямаше признания мъжът да се е върнал, но той не искаше да рискува. Излезе в антрето, тихо слезе долу и застана в сянката близо до храстите, където по-рано се беше спотайвал воайорът, отаден на гадните си игрички. Около него жужаха мухички, през храстите проблясваха светлинки и Пулман можеше да чуе далечния вой на койоти, които скитаха сред хълмовете по пътя за Малибу.

Но иначе всичко беше тихо и спокойно. Нямаше и помен от човека по поддръжката.

След като лампите на Тами изгаснаха, Пулман изчака половин час и като не видя нищо друго освен домашния котарак, който се промъкна покрай него, се върна в апартамента си с мъглявото убеждение, че тази ситуация може да се окаже златна мина за любовния му живот, въпреки че още не беше решил как най-добре да я оползотвори. Първият въпрос, на който трябваше да си отговори, бе: „Представлява ли този тип истинска заплаха?“. Пулман беше чувал, че воайорите са като хората с фетиши и ексхибиционистите. Те, по принцип, не са опасни: заменят нормалните сексуални

взаимоотношения с емоционално отдалечения и за тях по-безопасен акт на наблюдаване на мъже или жени, докато си фантазират за тях, въпреки че през цялото време си мислят, че желаят нормална връзка. Известно е, разбира се, че изнасилвачите понякога дебнат жертвите си, за да научат навиците им и ежедневния им график, преди да ги нападнат, но большинството от воайорите дори не биха си помислили да заговорят жертвите си, камо ли да ги нападнат. Най-вероятно градинарят беше безобиден. Освен това беше слабичък, свит хлапак. С уменията си по карате Тами би могла да го повали с един удар. Не, реши Пулман, нямаше никаква опасност жената да пострада, в случай че той изчака и не насочи полицията към него.

Пулман се хвърли на леглото и затвори очи, но не можа да заспи — превъзбуденият му мозък продължаваше да се бори с проблема как да превърне тази ситуация в шанс да покани Тами на среща. Мятайки се неспокойно, той заспа едва половин час преди времето за ставане. Когато будилникът иззвъня в седем часа, стана замаян от леглото и погледна навън.

Лампите в апартамента на Тами светеха. Пулман си я представи как прави сутрешната си гимнастика или се наслаждава на закуската си от плодово кисело мляко и билков чай, доволна и в пълно неведение за воайора. От който, впрочем, нямаше и следа. Това беше обезпокояващо. Да не би този комплекс да е бил само една от поредните дестинации за мъжа? Ами ако никога повече не се появи? Това щеше да провали всичките му планове. Пулман остана до прозореца възможно най-дълго, надявайки се воайорът да се върне. Но когато стана осем часа и повече не можеше да чака — след петнадесет минути трябваше да е на работа, Пулман си взе набързо един душ и се отправи към паркинга. Олюляваше се, главата го болеше от липсата на сън, а очите му сълзяха на жаркото слънце. Тъкмо се канеше да влезе в очукания си сатурн, когато на паркинга спря пикап с лого „Озеленяване Пасифик“.

Пулман затаи дъх.

Да, беше воайорът! Той слезе, взе си инструментите и един термос и се запъти към двора. Пулман прилекна зад колата си. Мъжът се вмъкна зад същите храсти, където дебнеше и вчера и започна да подкастря живия плет, който вече беше идеално подрязан. Жадните му

очи дори не поглеждаха към ножицата, а бяха приковани в прозореца на спалнята на Тами.

Пулман отправи благодарност към бога, който, според възпитанието получено в Средния Запад, може би съществуваше, и забърза обратно към апартамента си, като мина по задната алея, за да не го види младежът.

Едно от задълженията на Пулман беше да отваря сутрин книжарницата, но днес той нямаше никакво намерение да изтърве своя шанс. Затова извади мобилния си телефон и позвъни на директорката на отдел „Човешки ресурси“ на магазина. Преправи си гласа и прегракнало обясни, че е болен и няма да отиде на работа.

— О-о-о — каза тя несигурно.

Едва сега Пулман си спомни, че другият помощник-управител днес излиза в годишен отпуск, което означаваше, че на шефката ще й е адски трудно да намери кой да отвори. Пулман се закашля мъчително, но жената не прояви съчувствие, а каза хладно:

— Уведомете ме дали ще дойдете утре. И следващият път ме предупредете по-рано.

— Аз...

Щрак.

Пулман сви рамене. Имаше си по-сериозни грижи на главата. Докато се връщаше в апартамента, премисли някои от плановете, които беше начертал, въртейки се в леглото.

„Здравейте, не се познаваме. Живея отсреща. Просто си мислех, че е добре да го знаете...“ Или може би: „Здравейте. Аз съм ваш съсед. Не мисля, че сме се запознавали. Не искам да ви плаша, но в онези храсти има мъж, който от два дена ви дебне“.

Не, не казвай два дена. Ще се запита защо не си казал нищо досега.

„Извинете, госпожице, не се познаваме и не се обръщайте. Има един мъж в онези храсти от другата страна на алеята. Наблюдава апартамента ви с бинокъл. Мисля, че е воайор или нещо подобно.“

След известно колебание Пулман реши, че нито един от тези подходи не му харесва. Тя може да реагира само с едно „О, благодаря“, а после да затвори вратата и да се обади на ченгетата. И тогава край на Родни Пулман.

Не, трябваше да направи нещо драматично — нещо, което да впечатли една толкова изискана, готина и определено трудно впечатляема жена като Тами Хъдзън.

Пулман се взря с присвiti очи към двора и видя, че воайорът се е доближил до апартамента ѝ, с очи все така натрапчиво впити в прозореца ѝ. Слънцето се отразяваше в остриетата на ножицата, която издаваше зловещо „чат, чат“. Инструментът беше дълъг и изглеждаше добре наточен. Пулман се зачуди дали преценката му не беше грешна. Може би този тип наистина беше опасен.

Всъщност точно тази мисъл му даде идеята как най-добре да режисира едно запознанство с красивата наемателка на 10B.

Пулман се изправи, приближи се до дрешника и започна да рови, докато не намери старата си бейзболна бухалка. Не си падаше много по спорта, но когато го назначиха в книжарницата и разбра, че си имат собствен отбор, си купи бухалка и ръкавица. Това беше добър начин да се запознае със служителките. Но се оказа, че играчите са само мъже и той скоро отпадна от отбора.

Пулман хвърли поглед навън — нямаше следа от Тами, но воайорът беше все още там и щракаше енергично с ножицата.

Чат, чат...

Пулман сграбчи бухалката, излезе от апартамента, слезе до обиколната пътека на първия етаж и тихичко се промъкна в сенките зад преследвача. Планът му беше да изчака, докато Тами тръгне за редовното си сутрешно прослушване. Щом тя подмине воайора, Пулман ще изтича до мъжа, размахвайки бухалката и ще й изкреши да се обади на полицията, защото този мъж я дебне.

Ще държи мъжа легнал по корем, докато пристигнат ченгетата, а това означаваше, че с Тами ще имат десетина минути, за да си поговорят.

„Не, не, не беше кой знае какво. Казвам се Род Пулман. А вие сте?... Приятно ми е да се запознаем, Тами... Не, наистина, просто изпълнявам дълга си на гражданин... Е, добре, ето какво, ако наистина искате да mi се отплатите, може да mi разрешите да vi заведа на вечеря.“

Избърса потните си длани в дънките и стисна още по-здраво дръжката на бухалката.

„Разбира се, събота става. Може би...“

Шумът от отварянето на външната врата на Тами прекъсна фантазиите му.

Тя излезе и закри очи със скъпите си слънчеви очила. Днес тъмната ѝ коса беше украсена с яркочервена лента, която пасваше на лака ѝ за нокти на ръцете и краката.

Синята ѝ чанта беше преметната през рамо. С портфолио в ръка тя тръгна по алеята.

Воайорът застина. Щракането спря.

Пулман стисна още по-здраво бухалката. Пое дълбоко дъх и си повтори още веднъж репликите.

По местата, готови...

Но ето че воайорът се отдръпна. Остави ножиците на земята и започна да сваля ципа от предната част на гащеризона си.

Какво...? Боже мили, той си пъха ръката.

Наистина се кани да я изнасили.

— Не! — изкреша Пулман и се втурна напред, размахвайки бухалката.

— Хей! — Изнасилвачът премига уплашено и се дръпна назад, препъвайки се в малка дървена оградка около една от лехите. Когато падна, той извика от болка — дробовете му бяха останали без въздух, едва си поемаше дъх.

Тами спря и се обърна в недоумение към тях. Пулман изкреша:

— Позвънете в полицията. Този мъж ви наблюдаваше. Той е изнасилвач! — после се обърна към русокосия мъж и размаха бухалката — Не мърдай! Ще те...

Заглушителна експлозия, точно зад него, прекъсна думите му.

Пулман изрева от ужас и се строполи на колене при вида на куршумите, които се забиха в главата и врата на преследвача, образувайки кървава мъгла около него.

Мъжът потръпна веднъж и се отпусна мъртъв на земята.

— Божичко — прошепна Пулман и бавно се изправи на крака. Обърна се към Тами и с изненада видя, че тя държи голям черен пистолет, който беше извадила от скъпата си чанта. Беше прилекнала и се оглеждаше като войник в засада.

Значи тя не изучаваше само карате за самоотбрана, а имаше и разрешително за оръжие. Е, Пулман беше чувал, че това е вярно за много жени в Ел Ей, но от друга страна той не беше сигурен, че можеш

ей така да застреляш някой мъж, който лежи безобидно на земята и всъщност не те е нападнал.

— Ей ти — извика Тами и пристъпи напред.

Пулман се обърна. Можа да види красивите сини очи на жената и диамантените ѝ обеци, проблясващи на слънцето; долови парфюма ѝ с дъх на цветя, смесен с острата барутна миризма от пушека на пистолета.

— Аз ли? — попита той.

— Да, дръж — каза тя и му подаде портфолиото.

— Това за мен ли е?

Но тя не отговори. Обърна се и побягна по алеята зад комплекса — ярко цветно петно, което се стрелна и изчезна след минута.

Докато Пулман се взираше с недоумение в портфолиото, чу шум от стъпки зад себе си и миг след това беше сграбчен от няколко яки ръце.

В следващия момент се озова проснат по корем върху изключително добре почистената морава.

От адвоката си Пулман научи, че Тами Хъдзън е една от най-преуспелите и най-неуловими търговци на дрога в Южна Калифорния. По всяка вероятност тя беше организирала вноса от Мексико на стотици килограми висококачествен кокаин през последната година. (Затова бяха честите ѝ пътувания на юг от границата.) Това, че караше очукана, стара спортна кола и живееше в такова невзрачно място като апартаментите „Пасифик Армс“, я държеше извън радарите на прокуратурата и полицията, за които беше по-лесно да откриват и проследяват босове, живеещи на широко в Бевърли Хилс и Палм Спрингс. Седнал срещу Пулман в центъра за предварителен арест, адвокатът му съобщи неприятната новина, че прокуратурата не възнамерява да оттегли нито едно от обвиненията срещу него.

— Но аз нищо не съм направил — проплака Пулман.

Адвокатът, четиридесетгодишен мъж със загар и къдрев кичур над очите, се засмя иронично, сякаш беше чувал това обяснение хиляди пъти. Той обясни, че прокурорът се е заканил да падат глави. Първо, убито е ченге — русокосият мъж, който се правеше на воайор, всъщност бил полицай под прикритие, работещ уж за фирма по озеленяване. Задачата му е била да докладва кога Тами излиза от апартамента си. След което други полицаи или агенти на

прокуратурата поемали наблюдението и я следвали в немаркирани коли и бусове. (Когато Пулман си беше помислил, че мъжът си сваля ципа, подготвяйки се за изнасилване, той всъщност е искал да извади радиостанцията си от вътрешен джоб и да предупреди групата за следене, че Тами излиза.)

— Но...

— Нека да довърша. — Адвокатът добави, че полицайте са възмутени, тъй като заради Пулман Тами е успяла да се измъкне. А ФБР и прокуратурата смятат, че тя вече е напуснала страната.

— Но те не могат да предполагат, че съм й помогал! Това ли си мислят?

— Да. — Адвокатът каза също, че обяснението на Пулман за събитията през последните няколко дни са били посрещнати с повдигане на вежди. Например, полицията се пита защо, въпреки че е забелязал воайора предишния ден, не й е казал още тогава. Ако неговата загриженост е била свързана със сигурността на една невинна жена, както той твърди, защо не я е предупредил за опасността веднага щом е разbral? Обяснението му, направено с почервеняло от срам лице, че е искал да използва воайора като повод за запознанство с Тами беше посрещнато от адвоката с поглед, който изразяваше недоверие, освен ако не беше съжаление към толкова жалък клиент.

А защо е трябвало да лъже работодателя си, че е болен? Според полицията това има смисъл само ако е действал като наблюдател за Тами. На днешния ден е трябвало да бъде проведен голям трансфер на droga и според тях Пулман е останал вкъщи, за да подсигури безпрепятственото излизане на Тами, за да достави стоката. Според тяхната теория той е взел работника по поддръжката за човек на закона и го е нападнал, за да даде възможност на Тами да избяга.

Имало и веществени доказателства: както неговите, така и нейните отпечатъци са по портфолиото, което се оказа, че не съдържа фотоси или демо касети, а килограм чист кокаин.

— Тя mi го подаде — каза Пулман неубедително, — за да mi отвлече вниманието и да може да избяга. Бас държа, че e било за това.

Адвокатът дори не си направи труда да запише това обяснение.

Но най-уличаващо от всичко беше твърдението му, че не я познава.

— Виж — каза адвокатът, — ако наистина не я познаваше или не си имал никаква връзка с нея, бихме могли да убедим журито да повярва на всички други твои твърдения.

— Но аз наистина не я познавам. Кълна се.

Адвокатът леко сви рамене.

— Родни, точно там е проблемът.

— Както вече ви казах, предпочитам „Род“.

— Има проблем.

— Какъв? — Пулман се почеса по главата, а белезниците издрънчаха като приглушени камбанки.

— Претърсили са апартамента ти.

— О, така ли? Имат ли право?

Последва смях.

— Арестуван си за предумишлено убийство, нападение, подстрекателство и съучастничество в търговия с дрога. Да, Род, имат право — каза адвокатът.

— О — едва успя да каже Пулман.

— И знаеш ли какво са намерили?

Той знаеше много добре какво са намерили. Облегна се назад и се загледа в пода, като си играеше разсейно с белезниците, докато адвокатът четеше някакъв документ:

— Стари пластмасови кофички от мляко с отпечатъците на Тами, две бутилки от вино, кутия от билков чай и празни кутии от ягоди. Списания с нейното име на опаковката. Касова бележка с номера от нейна карта от магазин в Бевърли Сентър. Чаша от кафе „Старбъкс“ с отпечатъци от червило и нейно ДНК по ръба...

— ДНК? И това ли са проверили?

— Ченгетата това правят.

— Кълна се, че никога не е влизала в апартамента ми. Всичките тези неща... Аз просто... Ами аз такова... взех ги от боклука ѝ.

— От боклука?

— Видях някои неща зад апартамента ѝ. Не мислех, че е кой знае какво.

— На тоалетката ти има двайсетина нейни снимки.

— Ами просто щракнах тайнично няколко. Тя не гледа в обектива — може да обясните това на ченгетата. Ако я познавах, тя щеше да гледа в обектива, нали?

— Род.

— Не, изслушайте ме. Ако сме били заедно някъде, тя щеше да гледа към мен, към фотоапарата. — Гласът на Пулман потрепери от отчаяние. — Нали се сещате? „Кажи зеле“... Такива неща. Но не е така. Това значи, че не сме били заедно. Логично е. Не мислите ли, че има смисъл?

Пулман замълча, но след малко добави:

— Просто исках да се запозная с нея. Не бяхме близки.

— Намерили са и бинокъл. Според тях си го използвал да наблюдаваш вратата ѝ и да я предупреждаваш, ако някой е решил да нахлуе в апартамента ѝ.

— Това беше, за да мога... за да я наблюдавам. Тя наистина е хубава. — Пулман сви рамене и погледът му се измести отново към пода.

— Според мен единственото нещо, което мога да направя, е да разговарям с прокурора за споразумение. Вярвай ми, нямаме интерес да се явяваме пред съда. Мога да успея да ти издействам петнайсетдвойсет години.

— Двайсет години?

— Ще говоря с тях. Да видим какво ще кажат.

Адвокатът отиде до вратата на стаята за разпити и потропа, за да дойде пазачът. След малко тя се отвори.

— Още нещо — каза Пулман.

Адвокатът се обърна и повдигна вежди.

— Сами Вон.

— Кой?

— Номинирана за Мис Айова. Преди пет години.

— Какво за нея?

— Продадох ѝ една кола и излязохме един път, но тя не прояви интерес и повече не се видяхме. Почти същото нещо се случи и с нея.

— Същото нещо?

— Като Сами. Наблюдавах я повече, отколкото би трябвало.

— Дебнел си я?

Пулман понечи да възрази за термина, но после кимна.

— Арестуваха ме. Затова се преместих тук. Исках да започна на чисто. Да създам истинска връзка.

— Каква беше присъдата ти в Айова?

— Шест месеца условно и една година консултации.

— Май не са имали ефект... консултациите?

— Не, не са.

— Ще прегледам съдебните протоколи. Прокурорът може и да се хване. Но ти стана причина да изпусне важен престъпник, така че ще иска нещо в замяна. Вероятно ще предявят обвинение в преследване и нарушаване на личното пространство. Ще лежиш може би година или осемнайсет месеца.

— По-добре от двайсет години.

— Ще видя какво мога да направя.

Адвокатът прекрачи прага.

— Още един въпрос — каза Пулман, като вдигна очи.

— Какво?

— Полицията ще използва ли всичките неща, които са намерили? Като улики.

— От апартамента ти ли?

— Точно така.

— Вероятно не. Обикновено подбират най-доброто.

— Тогава мислите ли, че мога да взема няколко от снимките на Тами — да си ги закача тук на стената? Няма прозорци. Няма какво да гледам.

Адвокатът се поколеба. Отначало си помисли, че Пулман се шегува. Но когато разбра, че говори сериозно, каза:

— Знаеш ли, Родни, това май не е най-доброто хрумване на света.

— Само си помислих.

Адвокатът си тръгна и един едър надзирател влезе в стаята, хвана Родни Пулман за ръката и го изведе в коридора, по който щеше да го върне обратно в килията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.